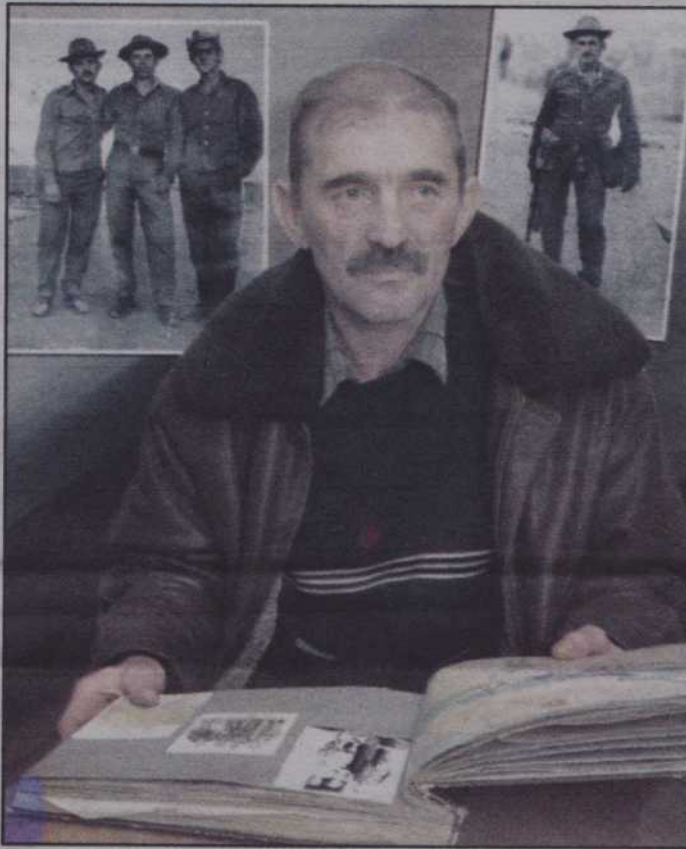

А в пам'яті вони живі та молоді...

Перші роки війни в Афганістані були особливо важкими для радянських військовослужбовців, які тільки набували досвіду ведення бойових дій у невідомій азіатській країні. Серед них служили й тисячі українських хлопців-солдатів, яких після кількатижневих навчань азам військової справи поспіхом відправляли на війну. Так потрапив на афганську землю й призовник зі Стрільська Іван Сергійчук. Випускника СПТУ № 21 (нині Сарненський професійний аграрний ліцей) із обласного призовного пункту завезли в Самарканд (Узбекистан). Двадцять днів перебував у навчальному загоні. Згодом літаком у числі інших відправили в Кабул охороняти аеродром і територію дислокації дивізії Радянської Армії.

Наш сучасник

А в пам'яті вони живі та молоді...

(Закінчення. Початок на 1-ій стор.).

Утім, як згадує Іван, служба далеко не обмежувалась охоронною, все частіше солдатів роти, в якій він служив, залучали до бойових рейдів, назустріч загонам душманів, які наступали на розташування дивізії. Добре знаючи місцевість, маючи підтримку місцевого населення, афганці атакували із засідок колони радянських військовиків, завдавали значних втрат у людях і техніці. В одному з боїв за 6 кілометрів від дивізії роту на марші зустрів шквальний вогонь ворога. Гранатою душмани вразили головну машину, вбили командира взводу та водія, потім із засідки на горі поливали свинцевим вогнем ще чотири БМП, які зупинились на гірській дорозі.

Рота відчайдушно відстрілювалась, але сили були нерівні, а позиція ворога - неприступна. Семеро радянських воїнів загинули. Іван стріляв, поки ворожа куля не вп'ялась у руку. Лише викликаний по радіо вертоліт ракетним ударом накрив душманів, а то б втрати серед наших солдатів були б ще більшими. Тоді

за мужність у бою Сергійчуку надали відпустку додому.

Іван і досі пам'ятає імена однопольчан зі свого взводу, живих і загиблих, та сотні тривожних воєнних буднів. Спали в палатках з автоматами під подушкою. Ворожі обстріли серед ночі, жорстокі бої на дорогах і гірських перевалах - і так два роки. 5 жовтня 1982-го Іван Сергійчук мав демобілізуватись, але трапилось так, що батальйон у бою з великим загonom душманів втратив десятки бійців. Довелось відкласти звільнення в запас ще на 22 дні, поки не прийшло малодосвідчене поповнення, яке він з іншими молодими командирами мав навчити вижити на палаючій війною афганській землі, що все з більшою жорстокістю розгорялася.

...У рідному Стрільську йшов демобілізований воїн у парадній формі з медалями на грудях, і не вірилось, що вже не розбудять вибухи та постріли, що для нього настало мирне життя. Познайомився з гарною дівчиною, одружився, разом створили хорошу сім'ю, виховали двоє дітей. А коли померла сестра дружини, взяли під опіку і її сина.

Нині Іван Сергійчук працює лісничим у спеціалізованому лісогосподарському агропромисловому підприємстві. Переглядаючи свій «дембельський» альбом, подумки лине в бойову юність, на зустріч з побратимами по зброї різних національностей країн СНД. Чимало з них пішли з життя, якщо не в бою, то після демобілізації... І в Стрільську ще п'ятеро молодих хлопців служили в Афганістані. Це Микола Щербан, Іван Симончук, Анатолій Абрамович, а ще двоє: Сергій Клочко та Григорій Гомонець - на жаль, уже померли. Залишилась вдовою дружина Гомонця, його четверо дітей - напівсиротами.

Незагосними шрамами позначені дні афганської війни в пам'яті й душі кожного ветерана. І в річницю виводу військ вони разом зі всією Україною схилиють голови в зажурі та пошані до тих, хто поклав свої молоді життя в боях, у кого обірвалось воно в мирний час від завданого тоді удару в серце, що отруйною стрілою летів через роки.

Анатолій КАРДАШ.
Фото Василя СОСЮКА.
с. Стрільськ.